

Бали Каур Джасвал

**НЕВЕРОЯТНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА СЕСТРИТЕ ШЕРГИЛ**

София, 2019

На Авиър

BALLI KAUR JASWAL

THE UNLIKELY ADVENTURES
OF THE SHERGILL SISTERS

Copyright © Balli Kaur Jaswal 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Петя Петкова, превод, 2019

© Фиделия Косева, корица, 2019

ISBN 978-619-01-0487-2

БАЛИ КАУР ДЖАСВАЛ

НЕВЕРОЯТНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
•• ☺ НА СЕСТРИТЕ ШЕРГИЛ ☺ ••

Превод от английски
Петя Петкова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо

„Сто парченца от мен“, Люси Дилън

„Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс

„Невероятните приключения на сестрите Шергил“, Бали Каур Джасвал

ПРОЛОГ

*Скъпи мои деца,
Щом четете тези редове, значи краят ми е настъпил. Надявам се, че последните ни мигове заедно са били спокойни и че съм успяла да ви кажа колко много ви обичам. Ако не съм, надявам се да осъзнавате какво богатство сте за мен. Толкова се гордея с вас и с пътищата, по които поехте в този свят. Щастлива съм, че бях свидетел на възходите и изпитанията ви, на страданията и успехите ви. Напътствайки ви от детството към зрелостта, аз всеки път се раждах за нов живот и имам чувството, че по време на краткия си престой в тази вселена съм надникнала в безброй различни светове.*

Разбира се, има въпроси, касаещи завещанието ми, които следва да бъдат разгледани, но за това по-нататък. Адвокатите ще обсъдят с вас наследството и подялбата на имуществото и авоарите ми, след като бъдат уредени останалите формалности. Ако желаете да се запознаете предварително, погледнете приложението.

Моля ви, грижете се за себе си и един за друг. Намирайте време да сте заедно не само при специални поводи и бъдете сплотени като семейство. Научила съм, че основното нещо в живота е да показваш на любимите си хора колко ги цените. Помнете, че няма нищо по-важно от това.

ТОВА БЕШЕ ПИСМОТО, което Сита Каур Шергил чу възрастната жена на съседното легло да диктува по телефона. Няколко пъти гласът ѝ потрепери и думите ѝ бяха прекъснати от въздишки и подсмърчане. Сита беше намалила звука на телевизора си, за да проследи частта за адвокатите, любопитно ѝ

беше какво завещава жената на децата си, но така и не се стигна до „приложението“. Познаваше децата от свижданията – двама синове на средна възраст, които приличаха на близнаци, но явно с различен режим на хранене, и привлекателна руса жена, която все повтаряше утешителното „С теб сме, мамо. С теб сме“. Често идваха поотделно, но си тръгваха заедно, стискаха се окуражително за рамото и обсъждаха непринудено местата за паркиране и все по-лошото качество на кафето в болничната столова.

Сита натисна звънеца и когато сестрата се отзова, поиска от нея да ѝ донесе химикалка и лист хартия. Беше много рано сутринта и още не се допускаха посетители. Това беше най-подходящото време за размисли за смъртта. Болката обгръщаше цялото ѝ тяло, струеше от пръстите на краката до слепоочията и пулсираше в костите ѝ. Въпреки морфина тя оставаше видима – в най-добрите си дни Сита я зърваше да се спотайва в сенките на периферното си зрение, а в най-лошите изцеждаше крехкото ѝ тяло като парцал. Тази сутрин се чувстваше достатъчно силна да седне в леглото, писмото на жената до нея ѝ вдъхна решителност и по някакво чудо сестрата изпълни искането ѝ веднага.

„Мили мои дъщери“, започна тя. Спря и се намръщи. Кога беше наричала децата си „мили мои“? Задраска думите и започна отначало. „До Раджни, Джеммин и Ширина“ – така моментално ще прикове вниманието им. Когато бяха малки, заставаеше в подножието на стълбището и извикваше и трите имена, дори да ѝ трябваше само едната, но винаги намираше какво да възложи и на другите две, щом слезеха. Тази тактика обаче действаше само до един момент, след това Джеммин започна да се провиква: „Коя точно ти трябва?“

До Раджни, Джеммин и Ширина

Щом четете това, значи вече съм мъртва. И толкова по-добре, защото този отвратителен живот ми дойде до гуша – омръзнаха ми непрестанната работа и страданията, усилията да се грижа за себе си без капка полза. Радвайте се на здравето си, докато го имате, защото предаде ли ви тялото, никакви блага няма да заместят загубата.

Не, не можеше да се сбогува с тях така. Беше твърде откровено. Никога няма да ѝ простят, че това са били последните ѝ думи. Сгъна листа и го сложи на шкафчето до себе си, като го затисна с химикалката. След това затвори очи. Как искаше да я запомнят? Беше съпруга, майка, вдовица и баба. На сикхските погребения не се държат похвални слова и дъщерите ѝ щяха да си спестят скалпването на списък с жалките ѝ постижения. В някои дни си мислеше, че знае коя от тях ще си я спомня най-неласкаво, а в по-добри мигове се убеждаваше, че и трите поне ще се съгласят, че е дала всичко от себе си.

Отново натисна звънеца да повика сестрата. Този път беше принудена да чака, но накрая се появи тънкото като вейка момиче с татуировки и наполовина обръсната глава. Не беше толкова любезно като сестрата от Ямайка, която понякога стискаше ръката ѝ и казваше: „Сега си почивайте“, но се усмихна, когато Сита я попита на колко години е.

– На двайсет и седем – отвърна. От двете страни на скалпа ѝ бяха обръснати зигзагообразни линии. Сита се зачуди що за мъж намира това за привлекателно.

– Ходили ли сте в Индия?

– Не – отговори сестрата със съжаление, което зарадва Сита.

– Ако майка ви ви помоли да направите за нея нещо, каквото и да е то, ще я послушате ли? – продължи Сита с въпросите.

Сестрата плъзна масичката надолу, за да дръпне одеялото, събрало се в краката ѝ. Сита усети как докосва кокалчетата на пръстите ѝ.

– Разбира се – увери я момичето. – Ако няма друго...

– Каква религия изповядвате? – прекъсна я Сита.

Думите ѝ бяха посрещнати с присвиване на очите.

– Това е много личен въпрос.

Сита се намръщи. Неслучайно харесваше повече сестрата от Ямайка. Тя носеше фино златно кръстче, което висеше точно под яката на престилката ѝ. А след дълга смяна изпъваше гръб и промълвяваше дрезгаво: „Слава на Бога.“

– Бихте ли ми подали химикалката и листа, ако обичате? – помоли я Сита. Момичето се пресегна към чекмеджето до леглото и сърцето на Сита се сви. „Не пипай там!“ – Тук са, на масата.

Въпреки че сестрата надали щеше да задигне торбичката за бижута, пъхната между молитвеника и зарядното за мобилния ѝ телефон, Сита беше живяла достатъчно дълго и знаеше, че предпазливостта никога не е излишна. Сестрата премести обратно масата и си тръгна, сигурно щеше да се оплаче на колежките си и да им каже, че са били прави, на старата госпожа Шергил вече ѝ е време да хвърли топа. Предишната седмица Раджни нахълта в стаята на сестрите и ги нахока, че са оставили Сита да трепери от студ в един от силните пристъпи на болка. „Не ме интересува, че има одеяло, сложете ѝ още едно“, изкрещя Раджни, а на Сита ѝ идеше да се разплаче от благодарност, но и да смъмри дъщеря си, че е направила сцена.

Болката вече се прокрадаваше в тялото ѝ и тя усещаше, че денят ще е тежък. Следобед очакваше дъщерите си – надяваше се, че ще дойдат и трите, тъй като Раджни се обади на Ширина и ѝ каза да вземе първия полет, след като стана ясно, че на Сита ѝ остават броедни дни. Трябва да напише писмото, преди да се изтощи съвсем.

До Раджни, Джезмин и Ширина

Ако си спомняте, когато ми откриха рака, исках да замина за Индия на поклонение и да почета ученията на нашите велики гуру. Вие и лекарите ме убедихте да се откажа, защото здравето ми вече беше разклатено, но си мисля, че пътуването щеше да повдигне духа ми, дори и да не укрепи тялото ми. Прилагам списък на местата, които бих искала да посетите заради мен, след като си отида. Те са в Делхи, Амритсар и по-далеч. Цялото пътуване ще отнеме една седмица. Трябва да заминете заедно и да изпълните всички задачи според указанията – сева¹ в полза на околните и за смире-

¹ В сикхизма сева се нарича безкористната служба в полза на околните, при която не се очаква резултат или възнаграждение.

(Всички бележки под линия са на преводача.)

ние; ритуално къпане в саровар¹ за прочистване и предпазване на душата от болести; преход до върховете на духовността, за да оцените тялото, което е съдът на душата ви в този живот. Бих искала и да разпръснете праха ми в Индия.

Има и някои места, които бих желала да посетите, защото аз няма да мога да го направя. Бих искала и да се отдадете на прости удоволствия – да гледате изгрева при Портата на Индия, да споделяте скромна трапеза за вечеря. На следващата страница ще опиша програмата по-подробно. Моля ви, направете го заради мен. Така ще завършите моето пътуване в този свят и ще продължите своето.

С обич,

Майка ви, Сита Каур Шергил

Очите на Сита се замъглиха, докато изчиташе писмото. В костите ѝ отново се обади пронизващата болка. Тя стисна очи и впи пръсти в матрака. Сестрите можеха да ѝ дават само определено количество морфин на ден и нямаше допустима доза, която да е достатъчна, че да прогони болката напълно. „С теб сме, мамо, с теб сме“, представи си тя, че казват дъщерите ѝ подобно на русата жена, когато им даде писмото. Лицата им ще са облети в сълзи и ще се хванат за ръце, както никога единни.

След като болката стихна, Сита отново хвана химикалката и обърна листа, за да състави програмата. Агонията бързо беше изместена от носталгия – спомените ѝ от Индия бяха понаситени от всякога. Болничният психолог Ръс, който я посети миналата седмица, ѝ обясни, че с приближаването на смъртта хората често си спомнят ярко миналото.

– Приемете го като преход – посъветва я той. – Завършвате един етап и навлизате в следващия.

Сита се сети за тези му думи, докато обмисляше пътуването на дъщерите си в Индия. Ще настоява да го предприемат – няма

¹ Саровар е изкуствено езеро към сикхски храм, къпането в свещените му води пречиства тялото и духа.

място за оправдания и измъкване. Утешаваше я мисълта, че докато те се завръщат към корените си, тя ще навлиза в задгробния живот. Кой знае колко време ще ѝ е нужно да се приспособи към непознатата обстановка там, да завърже приятелства, да разбере как работи кафе машината? Ами ако и Давиндер се е озовал на това ново място? Има да навакса с покойния си съпруг цели десетилетия, след като му се накара, че я изостави така внезапно.

В ума ѝ нахлуха мисли и спомени за първите години от брака им и раждането на децата, които намалиха тлесците следи от болката до тежест в гърдите. Това бяха бурни времена – учеше се да бъде съпруга и майка, въртеше домакинство и свикваше с живота в нова страна. И когато най-после се почувства в свои води, съпругът ѝ почина. Семейството ѝ беше цяло за съвсем кратък период от дългия ѝ живот. Тя нахвърля още задачи в програмата. За последно беше ходила в Индия преди близо трийсет години. Докато описваше етапите на скръбта, Ръс ѝ беше казал, че някои хора изпитват непреодолимото желание да върнат времето назад. Макар Сита да се смяташе за здраво стъпила на земята, че да иска нещо такова, тя се надяваше дъщерите ѝ да заварят Индия такава, каквато я помни тя.

Искаше да им каже и още нещо. Беше признание за решение, което беше взела след посещението на Ръс. Трябва да намери подходящия момент да им го съобщи. Не става да го напише, ще го изрече с тих глас и ще ги принуди да се приближат. Първоначално няма да ѝ повярват, разбира се. „Не ставай глупава мамо“, ще каже Раджни или Ширина. „Шегуваш се, нали?“, ще я контрира Джемин, защото за нея нищо не е истинско, дори на смъртния одър на майка ѝ. После ще се възмутят, ще ѝ заявят, че не знае какво говори. Това е най-смазващото, когато си нелечимо болен – всички мислят, че съзнанието ти е замъглено от страха, от отчаяната нужда да се вкопчиш в живота. Но смъртта е най-сигурното нещо на този свят. Ще докаже на дъщерите си, че говори съвсем сериозно, като ги накара да отворят чекмеджето и да извадят торбичката за бижута. Погледнете вътре. Виждате ли? А сега стига сте спорили с майка си.

ПЪРВА ГЛАВА

Бих предпочела да предприемете това пътуване в по-хладно време, но тъй като Раджни може да отсъства само по време на лятната ваканция, ще се наложи да заминете за Индия през юли или август. Купете самолетните билети и резервирайте хотелите възможно най-скоро – вярно, че бях в Индия преди повече от двайсет години, но е много скъпо да резервираш в последния момент.

РАДЖНИ НИКАК НЕ я биваше в припадъците. Секунди след като Анил ѝ съобщи за приятелката си, тя се замисли дали да не се престори, че припада, но знаеше, че в последния момент ще разтвори ръце да се предпази. Никой не взима на сериозно жена, която инсценира срывовете си. Престорен припадък, и таз добра.

Тя се втренчи в Анил, докато умът ѝ трескаво правеше математически изчисления:

$$36 - 18 = 18$$

Приятелката е с 18 години по-голяма от Анил.

$$36 : 18 = 2$$

Приятелката е двойно по-голяма от Анил.

$$43 - 36 = 7$$

Приятелката е само със седем години по-млада от Раджни.

От последното ѝ се зави свят. От натрапчивата миризма на недоядената риба ѝ призля още повече. Беше опекла за вечеря три парчета съомга, защото с омега-3 мастните киселини всички ще доживеят до сто. Дали приятелката на Анил знаеше за полезните свойства на омега-3? Сигурно не.

– Мамо, недей така – обади се Анил.

Раджни нямаше сили да каже каквото и да било, само поклади глава. Не, не, не. Вечерта трябваше да е специална – последното им събиране, преди тя да замине за Индия. Ако Анил беше избрал този случай да им каже за момичето си, то се предполагаше, че то ще е... ами, момиче. Косто ще я нарича госпожа Чадха и чиито родители ще се отнасят към Анил с умерена подозрителност, докато ги спечели с добри обноски и чисти нокти.

Анил се обърна към Кабир.

– Тате – каза му леко умоляващо и Раджни се досети, че вече са говорили за това без нея. По лицето на Кабир пробяга сянка на вина. Той я погледна крадешком.

– Знаеше за това? – попита го тя. – Откога?

Кабир имаше тънки устни, които почти изчезваха, когато беше разстроен.

– Тази сутрин дойде да говори с мен – призна той. – Ти си събираше багажа и не исках да те безпокоя.

Вечер – сутрин = цял ден.

Раджни му отправи погледа, обикновено запазен за провинилите се ученици, привикани в кабинета ѝ.

– И какво мислиш? Би ли споделил мнението си?

– Разбира се, че съм загрижен, но Анил е достатъчно голям да взима сам решения.

– Загрижен? Можеш да си загрижен за старата съседка госпожа Уилис, когато се мъчи да изкара кофите си за боклук. Това е синът ти, Кабир. Завърши гимназия само преди седмици, а сега ни казва, че иска да заживее с жена, която е два пъти по-голяма от него!

Че къде Анил е срещнал трийсет и шест годишна жена? В следващия момент я връхлетя ужасяваща мисъл.

– Не е учителка, нали?

– Боже, не – отвърна Анил.

Раджни въздъхна с облекчение. Слава богу. Открай време я притесняваше учителката по музика Кас Финчли, която се поклащаше твърде сладно в края на дансинга, докато наглеждаше училищните празненства.

Кабир се прокашля и заговори:

– Анил, с майка ти сме убедени, че ти предстои светло бъдеще. Не искаме да го пропиляваш заради някакво... увлечение.

– Не е увлечение – отсече Анил. – Връзката ни е сериозна.

– Сигурен съм, че така мислиш сега, но ще има проблеми, синко.

Раджни се трогваше, когато Кабир наричаше Анил „синко“. Беше старомодно и очарователно и стопляше сърцето ѝ. Но този път той изрече думата, все едно значението ѝ му се изплъзва.

– Нищо няма да ни раздели – настоя Анил.

– Нищо? – повтори Раджни.

Анил сви рамене.

– От една и съща култура сме. Разбираме се. Хората казват, че това е най-важното.

– Вие сте от различни поколения. Тя е възрастна жена. А ти си още момче! Все едно сте от различни планети.

– Нищо – отсече Анил отново.

Стиснал челюсти, той толкова приличаше на Кабир, че на Раджни ѝ се прииска да прекъсне разправията и да изтича за фотоапарата си. Казват, че снимките на първородното дете винаги са повече от тези на следващите. Но тъй като Анил беше първият и единственият им син, Раджни го увековечаваше старателно, без да се бои, че ще ощети някого. Домът им приличаше на светилище на детството му – портрети и рисунки с пръсти, черти с молив, отбелязващи ръста му през годините.

Сблъсъците за бъдещето му се превръщаха в ежегоден крайтъгълен камък. Миналата година се скараха, защото той заяви, че няма да кандидатства в университет – искаше да приключи с образованието, след като завърши гимназия.

– На университета не те учат нищо, което да не можеш да научиш на интернет, нали? – каза той тогава.

Раджни чисто и просто излезе от стаята, замаяна и отчаяна от грешната употреба на предлози, макар цял живот да му ги беше набивала в главата. Когато се върна, Кабир обеща да се опита да вразуми сина им. След няколко месеца борба стиг-

наха до компромисното решение Анил да кандидатства в университет, но можеше да отложи следването с една година. През това време трябваше да се хване на работа (родителите му се надяваха, че през тази година ще осъзнае колко се стесняват възможностите ти, ако нямаш диплома), но баба му умря, завещавайки му известна сума, и вместо работа му предстоеше платена почивка.

– Замисли се, Анил – прикани го Кабир. – На нейните години жените искат да се задомят.

– Затова решихме да заживеем заедно.

– Но нали разбираш какво означава това? За нея?

Анил стисна облегалката на стола пред себе си. Новината беше изправила и тримата на крака и те стояха пред недовършената вечеря.

Раджни отново долови специфичната миризма на съомгата. Взе чиниите и ги отнесе в кухнята.

– Много добре знам какво иска Давина – настояваше Анил.

Докато Раджни изхвърляше остатъците в кошчето за боклук, в мислите ѝ изникна неканената картина как синът ѝ се въргаля в леглото с опитна жена. „Престани“, заповяда си тя. Огледа се в кухнята за нещо, каквото и да е то, което да я разсее. На плота имаше брошура от Свидетелите на Йехова, които бяха минали предната вечер. Бяха такива досадници, но сърце не ѝ даваше да затръшне вратата под носа им, трогваха я бледите им лица и безупречно колосаните яки на ризите им. „В момента съм заета, но може да оставите материали“, предложи им тя като утеха, задето не искаше да бъде спасена, въпреки че брошурата щеше да се озове в кошчето след някой и друг ден. „Страданието скоро ще свърши“, гласеше заглавието над картина на слънчева зелена поляна. Колко е хубаво да си сигурен. Думите само за кратко ѝ донесоха утеха, преди да се върне към действителността.

– На този етап от живота си жените търсят постоянен партньор – обясняваше Кабир на Анил.

– Това не е някаква фраза, татко.

Имаше предвид „фаза“. Раджни беше твърде разстроена, че да го поправи, но мислено си отбеляза по-късно да му обясни разликата между двете думи.

– Синко, чуи ме за малко. Имам предвид, че Давина вероятно има по-сериозни, дългосрочни намерения.

Раджни се втурна обратно в дневната.

– Тик-так! – стресна ги тя с вика си. – Това казват всички на жените над трийсет, независимо дали искат, или не искат деца. „Роди, преди да стане твърде късно.“

(В нейния случай беше: „Роди второ, няма да останеш само с едно, нали? Довърши започнатото! Горкото дете има нужда от братче или сестриче.“ Все едно с Кабир не опитваха пак и пак, докато секът се превърна в поредното домашно задължение като прането и плащането на сметката за водата.)

– Да – потвърди Кабир. – Натискът на обществото. По-голям е, отколкото си мислиш, Анил, особено за възрастните.

– Вижте, единствените хора, които ме натискат, сте вие двамата. С Давина всичко е наред.

– Значи, ако утре поиска дете, няма да имаш нищо против? Ще се откажеш от пътешествията, от излизанията с приятели? – попита Кабир.

„Това би трябвало да го стресне“, помисли си Раджни, забелязвайки смущението на лицето на Анил. Той вече планираше пътешествие из Европа – ски в България, обикаляне на гръцки острови, бог знае какво в Амстердам.

– Да, готов съм да се откажа от всичко това – тихо отговори той и стисна стола.

В стаята се възцари мълчание. Анил прехапа долната си уста и погледна побелелите си кокалчета на пръстите.

Кабир го зяпна.

– Какво искаш да кажеш?

– Ще се откажа от всичко това заради нея – повтори Анил.

– Синко?

– Мамо, татко, не е кой знае какво, ясно? Обещайте ми, че няма да откачите.

Краищата на стаята започнаха да се замъгляват и подът леко се наклони. Раджни чу Кабир да прошепва:

– Добре, обещаваме. А сега кажи какво има.

– Давина е бременна.

И тогава Раджни припадна.

Клиентката беше гледала клип как с бронзов руж можеш да свалиш пет килограма от лицето си.

– Момичето само прокарва четката и внезапно вече има скули – захласваше се тя.

– Тези клипове са много полезни – съгласи се Джезмин. – В тях има всякакви практични съвети.

Особено за човек като нея, който нямаше никакъв опит с професионалното гримиране. След като я отстраниха като водеща на предаването „Издънки“, една от гримьорките към студиото ѝ подшушна за тази работа. „Тук съм само временно“, непрекъснато си напомняше Джезмин. Всичко ще отшуми и тя скоро ще получи нова роля. Когато за последно провери в интернет, клипът ѝ беше гледан 788 пъти, което далеч не го правеше сензация, но агентът ѝ Камерон още смяташе, че трябва да внимават.

– Покрий се. Изчакай водата да се избистри – посъветва я той.

Запасът му от банални поощрения никога не свършваше – „Отдели време за себе си“ беше сред любимите му, в груб превод то гласеше: „Приеми най-малко унизителното предложение за работа и да изчакаме безименните маси в интернет да решат съдбата ти.“

– Значи, ще ми сложите руж? – поинтересува се жената.

– Имам други идеи за вас – отвърна сърдечно Джезмин. Като за начало да избере фондъотен с оттенък, който повече подхожда на Стела. В момента тя беше по-близо до „Заспала в солариума“ отколкото до „Младежка лятна свежест“.

Докато Джезмин почистваше страните на Стела, внезапно изпита усещане за дежа вю. В едно друго време Раджни я гримираше, а тя едва се сдържаше да седи мирно и да не се обърне,

за да се види в огледалото. Спомни си и как гримира майка си за сватбата на Ширина. Гримьорката на булката беше избрала тъмнолилави сенки за очи и настоя да нанесе дебела линия с молив на клепачите ѝ. Майка ѝ беше ужасена.

– Не мога да отида в храма така – възмути се тя. – Хората ще кажат... – Не довърши изречението, рядко го правеше. Достатъчно беше, че хората ще кажат нещо. – Джезмин, дай ми мокри кърпички – нареди ѝ.

Докато помагаше на майка си да изчисти грима от лицето си, тя забеляза провисналите ѝ страни и набръчканите клепачи и се зарече никога да не остарява.

Телефонът ѝ избръмча.

– Извинете ме за момент, Стела – каза тя и се наведе да погледне дисплея. Беше получила съобщение от Раджни, но не му обърна внимание. Сестра ѝ сигурно беше изпаднала в паника за пътуването и питаше дали са се ваксинирали против тетанус, или нещо друго също толкова истерично.

– Ще ви сложа от този лосион – обясни тя на Стела, показвайки ѝ шишенцето. – Той е страхотна основа, върху която гримът се задържа по-дълго.

Телефонът ѝ отново избръмча.

– Извинявайте – смотолели тя и изгледа телефона си ядосано.

– Не се притеснявайте, миличка. Приятелят ви сигурно е нетърпелив.

Ха! Де да имаше нетърпелив приятел или какъвто и да е приятел. Последната ѝ връзка беше завършила толкова катастрофално, че Стела надали можеше да си го представи.

– О, не, сестра ми е – каза Джезмин. – В четвъртък заминаваме за Индия и сигурно само ми напомня да си взема слънце-защитен крем или нещо такова.

– О, ваканция! Само двете ли ще сте?

– Трите. По-малката ми сестра ще се присъедини към нас от Австралия.

– Това е прекрасно – отбеляза Стела.

Хората го казваха всеки път, когато Джезмин споменаваше, че има две сестри. Прекрасно. Представяха си как пият чай за-

едно и водят дълги задушежни разговори. Усмивката на Стела беше толкова искрена, че на Джеммин сърце не ѝ даде да ѝ каже колко се ужасява от пътуването с надутата Раджни и дразнещо свършената Ширина.

– Заминаваме там заради майка си – обясни. – Тя почина миналия ноември, ще направим поклонение в нейна памет и ще разпръснем праха ѝ.

– О, колко трогателно. Какъв хубав начин да я почетете – развълнува се Стела.

Тя се пресегна и стисна ръката на Джеммин. Вероятно си представяше три предани дъщери в еднакви широки бели роби, които тържествено се изкачват в мъглива планина и се редуват коя да носи урната с праха. Отново беше далеч от истината. Поклоненията дори не са задължителни за тяхната религия (тя беше направила бързо проучване за сикхизма в гугъл и беше пратила всички линкове на Раджни като част от стратегията си да се противопоставя на всичко, което по-голямата ѝ сестра предлагаше да направят), но след като бяха изчерпани всички възможности за лечение на рака, майка им прибягна към какви ли не свещени лекове. Имаше ритуали, за които беше твърде слаба, и места, които не можеше да посети за последно, ето защо накара дъщерите си да предприемат това пътуване. На Джеммин не ѝ убягна, че майка им е включила няколко точки в програмата, за които се очакваше сестрите да прекарват време заедно, вероятно защото знаеше, че иначе ще си го спестят. Според Джеммин целта на пътуването не беше духовна, а майка им чисто и просто искаше да ги принуди да са заедно.

Този път телефонът ѝ вече иззвъня.

– По дяволите – промърмори тя.

– Вдигнете, миличка. Може да е важно.

– Благодаря ви, Стела.

Джеммин вдигна телефона.

– Раджни, на работа съм.

– Видя ли съобщенията ми? Трябва да се придвижиш сама до летището. Снощи изникна нещо и... имам да свърша няколко задачи. Кабир ще ме закара направо.

– Добре. Това ли е?

– Да. – Раджни се поколеба. – Кога мислиш да тръгнеш?

– Ще съм на „Хийтроу“ два часа преди полета, Раджни, не се притеснявай.

– Още си на работа?

– Да, и съм заета. Чао!

Раджни понечи да каже нещо, но Джезмин затвори. Изключи звука на телефона и се обърна към Стела.

– Ще използваме два коректора, защото имаме два различни нюанса на пигментация.

– Трябва да ги смесвам ли? – поинтересува се Стела.

– Не, единия ще нанесем под очите, а другият е за петната по брадичката.

Джезмин показа двете шишенца. Докато Стела ги разглеждаше, тя хвърли поглед към телефона си. Нещо не беше наред. Защо Раджни се изненада, че още е на работа, при положение че полетът им е в четвъртък?

– Ще трябва да си ги запиша – каза Стела и започна да рови в чантата си. – Иначе ще забравя кой за къде е.

– Заповядайте. – Джезмин ѝ подаде молив и картонче с нарисувано лице. – Направете стрелка до очите и напишете „Телесна тайна 19“.

Стела имаше старателен почерк.

– Скъпа, толкова сте мила, някой казвал ли ви го е преди?

Джезмин се усмихна изненадана.

– Благодаря.

– Трябва да взема визитката ви. Работите ли и частно? Дъщеря ми търси добра гримьорка за сватбата си. Тя е чак напролет, но способните ги ангажират много бързо.

Усмивката на Джезмин угасна. Следващата пролет! Сви я стомахът, като си представи, че тогава още ще работи на щанда за гримове. Не, не, изключено. Беше се покрила и изчакваше водата да се избистри. Хората ще продължат напред. Но Камерон беше казал, че това може и да не важи за нея.

– Като за начало няма достатъчно роли за индийски актриси – обясни той. – А ако рискуват с нови имена, режисьорите

не могат да си позволят лоша реклама. В момента твърде много неща са в твой ущърб.

Това, което той умишлено пропусна да спомене, е, че вече има една Поли Мишра. Знаеше, че Джеммин се дразни от честите сравнения между нея и тази актриса, засенчила кариерата ѝ от мига, в който се появи на сцената.

Докато Стела надписваше картичката си, Джеммин провери тайно телефона си. Три пропуснати обаждания от Раджни и съобщение:

Нали си наясно, че летим тази вечер?

Джеммин се вцепени и едва не изпусна телефона. Когато се окопоти, отговори на Раджни:

ДА, разбира се, че знам. Приключвам и ще тръгна направо оттук.

Как, по дяволите, се случи това? Трябваше да пътуват в четвъртък, а не във вторник. Смътно си спомняше разговор с Раджни за по-евтин полет в четвъртък.

– Но е в два през нощта – беше изтъкнала тя. – Предполагам, че все някак ще се справим.

Нещо в тона ѝ подразни Джеммин и тя заяви:

– Не всички сме в лятна ваканция все пак.

Значи Раджни наистина беше взела билети за полета във вторник.

Или Джеммин само си беше представила, че Раджни отстъпва? Понякога провеждаше наум цели диалози с нея. Правеше го и с майка им – беше по-лесно, отколкото да се карат на глас. Във въображаемите спорове Джеммин винаги излизаше победител, а другият човек се извиняваше и понякога дори молеше за прошка. Значи заминават тази вечер. Заминават тази вечер! Трябваше да се обади на управителката и да ѝ каже, че нещо е изникнало в последния момент – това си беше непредвиден семеен проблем.

– Как се нарича лосионът? – попита Стела.

– Просто лосион – отвърна Джеммин. „По дяволите, по дяволите, по дяволите.“ Дори не знаеше къде е забутала куфара си.

– О, боже – промърмори Стела, когато върхът на молива ѝ проби картичката.